

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΝΗ

Σε μνηστήρια

Στη περιβίω

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
— «Ω, ανάθεμα και τρισανάθεμα! φώναξε ο συμβολαιογράφος, αφήνοντας την συγκρατημένη αγανάκτησή του να ξεσπάσει, επί τέλους. Πάει στο διάβολο όλη μου ή περιουσία με τις ανόητες αυτές φιλανθρωπίες!... Άκουσ' εκεί να γίνω, θέλοντας και μή, ιδρυτής φιλανθρωπικών καταστημάτων!... Τι διαβολάνθρωπος είναι αυτός ο αφέντης σου;

— Δεν είναι αφέντης μου, αλλά δικαστής μου, απάντησε ο Πολιντόρ, όπως είναι και δικός σου δικαστής.

— Τι τρομερό να υποτάσσεται κανένας σαν ανδράποδο στη θέληση ενός ανθρώπου! φώναξε ο Ζάν Φεράν. «Ω! τί κακό πού έπαθα!... Ν' αφήσω να μου φύγει από τα χέρια μου όλη ή περιουσία μου, εκατομμύρια ολόκληρα, για άγαθοεργίες!... Και τί μου μένει τώρα...»

— Παρακάλα τον Θεό να σου τ' αφήσει κι' αυτά ο πρίγκηψ... απάντησε ο Πολιντόρ. 'Ο πρίγκηψ έμαθε ότι ο Πτιζάν ένεργούσε για λογαριασμό σου, όταν μαδούσε τον υποκόμητα ντε Σαιν-Ρεμού, του οποίου τόσα χρήματα έφαγες, έκβιάζοντάς τον με τις πλαστογραφημένες εκείνες συναλλαγματικές... 'Ολ' αυτά τ'α χρήματα, τ'α όποια πλήρωνε ο Σαιν-Ρεμού τ'α δανειζόταν από μια μεγάλη κυρία... και πιθανόν ο πρίγκηψ να σ' αναγκάσει να τ'α επιστρέψεις κι' αυτά...

— «Ω! φρίκη!... φρίκη!... Να θρίσκωμαι φυλακισμένος εδώ μέσα και σύ, άθλιε, να είσαι ο δεσμοφύλακάς μου!...»

— Τι φταίω εγώ γι' αυτό;... 'Ο πρίγκηψ με διέταξε νάρθω εδώ... 'Αν δεν με είδοποιήσε εκείνος, ότι είσαι ελεύθερος να φύγεις από το σπίτι σου, εγώ θα εξακολουθήσω να θρίσκωμαι κοντά σου σαν τή σκιά σου... Είμαι κι' εγώ τόσο ένοχος, ώστε, αν παραβώ τή διαταγή του, θα με στείλει κατ' ευθείαν στη λαίμητόμο... Είναι επίσης αδύνατο να δραπετεύσουμε κ' οί δυο μαζί... Καθώς βλέπεις, οί άνθρωποι του πρίγκηπος περιπολούν διαρκώς έξω από το σπίτι...

— Το βλέπω!... Κατάρα!... Το βλέπω!... μούγκρισε ο Ζάν Φεράν.

«Εξαφνα, εκείνη τή στιγμή, κάποιος χτύπησε απ' έξω τήν πόρτα του σπουδαστηρίου. 'Ο Πολιντόρ έσπευσε άμέσως ν' ανοίξει και είδε τον άρχιγραφέα του συμβολαιογράφου, ο οποίος, κατάχλωμος και ταραγμένος φώναξε:

— Θέλω να μιλήσω άμέσως στον κ. Φεράν... Είν' ανάγκη...

— Σιωπή... Αυτή τή στιγμή ο κ. Φεράν υποφέρει πολύ, απάντησε ο Πολιντόρ με σιγανή φωνή.

Και, θγαίνοντας έξω από το σπουδαστήριο, όπου θρισκόταν ο συμβολαιογράφος, έκλεισε τήν πόρτα πίσω του.

— «Α! κύριε, είπε τότε ο άρχιγραφέας, Σεις πού είσθε φίλος του κ. Φεράν, πρέπει να με βοηθήσετε... Δεν πρέπει να χάνουμε ούτε στιγμή...

— Τι τρέχει;...

— 'Ο κ. Φεράν με είχε στείλει στής κομήσσης Σάρρας Μάκ Γκρέγκορ να τήν ειδοποιήσω ότι δεν θα μπορούσε να πάη να τήν συναντήση σήμερα, όπως του είχε παραγγείλει... 'Η κόμησση λοιπόν, πού εκ θαύματος σώθηκε από το θανατηφόρο τραύμα της, διέταξε να με οδηγήσουν στην κάμαρή της. Μόλις δέ με είδε, φώναξε άπειλητικά: «Νά πής στον κ. Ζάν Φεράν, ότι αν, σε μισή ώρα, δεν έρθη εδώ, πριν ακόμα νυχτώσει, θα συλληφθί από τήν άστυνομία ως πλαστογράφος... γιατί τ'ο κοριτσάκι πού του πα-

ράδωσαν πρό έτών και για τ'ο οποίο δήλωσε πως πέθανε, ζή... Ξέρω σε ποιόν τ'ο παρέδωσε και ξέρω επίσης πού θρίσκεται τώρα...

Χωρίς άλλο ή κόμησση θα παραμιλούσε, είπε ο Πολιντόρ, σηκώνοντας τούς ώμους του.

— Στην αρχή κι' εγώ αυτό υπέθεσα... 'Αλλά ο τόνος, με τόν οποίο μου μιλούσε, ήταν τόσο σταθερός!... 'Επειτα, τή στιγμή πού έτοιμαζόμουν να θγώ από τ'ο δωμάτιο τής κομήσσης, μια καμαριέρα μπήκε μέσα θιαστική και ανήγγειλε στην κυρία της: «Σε μια ώρα ή Αυτού 'Υψηλότης θα θρίσκεται εδώ...»

— Το άκουσες καλά αυτό; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ο Πολιντόρ.
— Ναι, τ'ο άκουσα καλά, απάντησε ο άρχιγραφέας. 'Αναρωτήθηκα μάλιστα μέσα μου ποιά να ήταν τάχα αυτή ή 'Υψηλότης;...

«Σίγουρα θα είναι ο πρίγκηψ Ροδόλφος, είπε από μέσα του ο Πολιντόρ. 'Ο πρίγκηψ στο μέγαρο τής Σάρρας, πη στιγμή πού έλεγε ότι δεν θα τήν ξανάθλεπε ποτέ πειά!... Δεν ξέρω περι τίνος πρόκειται, αλλά μπορεί να χειροτερέψη τ'α πράγματα ή έπισκεψις αυτή...»

'Επειτα, άπευθυνόμενος προς τον άρχιγραφέα πρόσθεσε:

— «'Ολ' αυτά είναι δημιουργήματα τής ταραγμένης φαντασίας τής κομήσσης... 'Ανοησίες... Πάντως, μείνατε ήσυχος και θα τ' ανακοινώσω όλα στον κ. Φεράν.

ΡΟΔΟΛΦΟΣ ΚΑΙ ΣΑΡΡΑ

'Η κόμησση Σάρρα, αφού πάλαιψε αρκετές ήμέρες μεταξύ ζωής και θανάτου, κατώρθωσε τέλος να ξεφύγει από τόν κίνδυνο. 'Η πληγή πού τής είχε ανοίξει με τ'ο μαχαίρι της ή άπαισία Κουκουβάγια είχε άρχισι να έπουλώνεται πειά.

'Εκείνο τ'ο δειλινό, ή κόμησση ξαπλωμένη σε μια αναπαυτική πολυθρόνα κι' έχοντας πλάι της τόν αδελφό της Τόμ Σουίτον κύτταξε με μεγάλη προσοχή τ'ο πρόσωπό της σ' έναν καθρέφτη πού τόν κρατούσε μια καμαριέρα γονατισμένη άπέναντί της.

'Η κόμησση ήταν κατάχλωμη. Και τή χλωμάδα της τήν τόνιζαν ακόμα περισσότερο τ'α σκοτεινά μάτια της, τ'α κατάμαυρα φρύδια της και τ'α έβένινα μαλλιά της. 'Ενα πλούσιο φόρεμα από λευκή μουσελίνα τήν έσκέπαζε όλη.

— Δώσε μου τ'ο στέμμα μου! είπε σε κάποια στιγμή με φωνή αδύνατη, με έπιτακτική σε μια δεύτερη καμαριέρα πού στεκόταν πιο πέρα. Φέρτε μου τ'ο στέμμα και φύγετε...

'Η καμαριέρες έσπευσαν να συμμορφωθούν με τή διαταγή της κι' έτοιμάστηκαν να άποσυρθούν. Μά πριν θγούν έξω, ή Σάρρα έπρόσθεσε:

— «'Αν έρθη ο κ. Φεράν να τόν οδηγήσετε στο γαλάζιο σαλόνι. 'Οσο για τήν Α. Β. Υ. τόν μεγάλο δούκα του Γερολστάιν να τόν οδηγήσετε άμέσως εδώ.

'Η δυο καμαριέρες υποκλίθηκαν και θγήκαν έξω.

— Τέλος πάντων! είπε ή Σάρρα, όταν έμεινε μόνη με τόν αδελφό της. Νά, έφθασε ή στιγμή πού θα φορέσω κι' εγώ στέμμα... Τ'ο όνειρο τής ζωής μου θα πραγματοποιηθί!

— Σάρρα, ήσυχασε, τής απάντησε ο Τόμ. 'Ησυχασε... Χθές ακόμα είχαμε άπελπιστή για τή ζωή σου... 'Αλλοίμονο αν διαψευσθούν και τώρα ή έλπίδες σου!

— 'Εχεις δίκη, Τόμ... 'Αν διαψευσθούν κι' αυτή τή φορά ή

«Ω! Φρίκη, φρίκη. Να θρίσκωμαι φυλακισμένος εδώ μέσα...»

έλπίδες μου δεν θά μπορέσω πειά να ζήσω ! *Επειτα όμως απ' όσα μου αποκάλυψε η γρηά μέγαιρα πριν με μαχαιρώση, είμαι θέβαιη πώς θά πετύχω τον σκοπό μου...

— 'Ηούχασε, Σάρρα ! Ξαναείπε ο Τόμ. Μην έμπιστεύεσαι τόσο στις έλπίδες σου. 'Ο πρίγκηψ δεν είναι πειά ο άπειρος νεανίας που ήταν άλλοτε... Τά χρόνια πέρασαν... Τόσο έσύ, όσο κι' εκείνος, ώριμάσατε πειά στην ήλικία...

— Ξέρεις γιατί θέλησα σήμερα να στολίσω το κεφάλι μου με αυτό το στέμμα ; Ξέρεις γιατί φόρεσα το δόλοεσκο αυτό φόρεμα ; Γιατί όταν ο Ροδόλφος με είδε για πρώτη φορά στην αύλη του Γερολσταίν φορούσα λευκά και είχα στο κεφάλι μου το ίδιο αυτό στέμμα.

— Πώς ; Έκανε ο Τόμ, κυττάζοντας ξαφνιασμένος την αδελφή του. Και δεν φοβάσαι μήπως ή αναμνήσεις αυτές φέρουν στον πρίγκηπα έντελώς αντίθετο αποτέλεσμα απ' αυτό που περιμένεις ;

— Τόν Ροδόλφο τον ξέρω εγώ καλύτερα από σένα είπε η Σάρρα. Βέβαια τά χρόνια κ' οι άγωνες μου μετέβαλαν τά χαρακτηριστικά μου... Δεν είμαι πειά ή κοπέλλα των δεκάξη χρόνων που γνώρισε άλλοτε και που άγάπησε με όλη την δύναμη του πρώτου του έρωτος... 'Αλλά μη ξεχνάς, αδελφέ μου, ότι ο πρώτος έρωσ αφήνει άνεξίτηλα ίχνη στη ζωή του ανθρώπου...

'Η Σάρρα ανασήκωσε έλαφρά τους ώμους της κι' άπάντησε : Γι' αυτό είμαι θέβαιη, πώς ο Ροδόλφος μόλις αντίκρύση το στέμμα αυτό, θά θυμηθ ή όχι μόνον τον πρώτο του έρωτα, αλλά και τη νεότητά του...

— 'Αλλ' όταν με την ανάμνησι αυτή συνδέονται κι' άλλες τρομερές αναμνήσεις ;... παρατήρησε ο Ροδόλφος. Τό άπαισιο τέλος του έρωτος εκείνου ; 'Η στάσις του πατέρα του Ροδόλφου άπέναντί σου ; 'Η έπίμονη σιωπή σου, όταν ο Ροδόλφος, έπειτα από το γάμο σου με τον κόμητα Μάκ Γκρέγκορ, σου ζητούσε την κόρη σας που ήταν νήπιο τότε ; Την κόρη σου, της οποίας του άνήγγειλες με μιá άπαθεστάτη έπιστολή τον θάνατο ;... Τά ξεχνάς όλ' αυτά ; Ξεχνάς, ότι ο πρίγκηψ νοιώθει από τότε άπεχθεια κι' άποστροφή για σένα ;

— Ναί, αλλά όταν έμαθε πώς κινδυνεύω να πεθάνω την άπεχθειά του την διαδέχθηκε μιá θαθειά συμπόνια. 'Εστελνε καθώς ξέρεις, κάθε μέρα έδω τον θαρώνο ντε Γκράουν για να μάθαινη νέα για την υγεία μου... Πρό όλίγου μάλιστα μου μήνυσε ότι θά έρθη κι' ο ίδιος έδω... Τό θεωρείς αυτό λίγο, αδελφέ μου ;... Σήμερα είναι ή κρίσιμη μέρα της ζωής μου... Σήμερα είναι ή μέρα που θά μου πη : «Πρέπει να παντρευθούμε για να νομιμοποιηθ ή γέννησις του παιδιού μας !» 'Αλλοιώς δεν θά μου τό πη αυτό ποτέ...

'Εκείνη τη στιγμή, άκούστηκε θόρυβος άμαξιού που έμπαινε στην αύλη του μεγάρου.

— 'Εκείνος !... 'Ο Ροδόλφος ! φώναξε ή Σάρρα. 'Ο Τόμ έτρεξε βιαστικά προς τό παράθυρο, ανασήκωσε την κουρτίνα και είπε :

— Ναί, αυτός είναι ! Κατεβαίνει απ' τό άμάξι του...

— 'Αφησέ με μόνη... 'Εφθασε ή κρίσιμη στιγμή !... είπε ή Σάρρα.

'Αμέσως όμως έπρόσθεσε :

— Τόμ, φέρε τό χέρι σου στην καρδιά μου... 'Ακου... Χτύπαι καθόλου ;

— Καθόλου ! Έκανε ο Τόμ. Περίεργο αυτό !... Ξέρω θέβαια πόσο όρίζεις τον έαυτό σου... 'Αλλά ξαφνιάζομαι πολύ, βλέποντάς σε άτάραχη, σε μιá στιγμή που πρόκειται να φορέσης στέμμα ή να πεθάνης....

— Γιατί, αδελφέ μου, να ξαφνιάζεσαι ; 'Αγνοείς ότι τά μαρμάρiná μου στήθη δεν γνώρισαν ποτέ ως τώρα τί θά πη παλμός συγκινήσεως ;... Τότε μόνο θά τά νοιώσω να πάλλουν, όταν θά φορέσω στο κεφάλι μου... 'Ακούω τά θήματα του Ροδόλφου. Φύγε...

'Ο Τόμ έσπευσε να βγή έξω από μιá πλαϊνή πόρτα. 'Επειτα από μιá στιγμή, ο Ροδόλφος μπήκε μέσα. Στην αρχή ή φυσιογνωμία του εξέφραζε οίκτο και συμπόνια... 'Όταν όμως είδε τη

Σάρρα να κάθεται στην πολυθρόνα της ντυμένη με τόση φιλαρέσκεια, τραθήχτηκε πίσω ξαφνιασμένος και τό πρόσωπό του πήρε μιá έκφρασι δυσπιστίας.

'Η κόμησα μάντεψε τη σκέψι του κι' έσπευσε να του πη με φωνή γλυκειά και άσθενική :

— 'Απορείτε, πρίγκηψ ;... Νομίζατε πώς θά με θρήτε να ψυχωρραγώ και ήρθατε για να μου δώσετε τον τελευταίον άσπασμό...

— Ναί, γι' αυτό ήρθα, άπάντησε ο Ροδόλφος. 'Αλλά, καθώς βλέπω, πρόκειται περι άπάτης...

— 'Ηούχαστε, είπε ή Σάρρα. 'Οχι, δεν σάς άπάτησα... Μου φαίνεται πώς λίγες ώρες ζωής μου μένουν ακόμα... Συγχωρήστε με για την ύστατη αυτήν φιλαρέσκεια... Θέλησα να πεθάνω ντυμένη όπως ήμουν όταν σάς πρωτοείδα... 'Αλλοίμονο !... 'Επειτα από δέκα χρόνια χωρισμού, σάς ξαναβλέπω, επί τέλους... 'Ευχαριστώ... Θεέ μου, ευχαριστώ !... Σάς ευχαριστώ και σάς που ήρθατε... 'Αν δεν έρχόσατε, θά έπαιρνα μαζί μου στον τάφο ένα μυστικό που θά κάνη τώρα εύτυχισμένη όλη τη ζωή σας...

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε έκανε ο Ροδόλφος με έκπληξι.

'Η Σάρρα έπήρε τότε ύφος μελοδραματικό και φώναξε :

— Ροδόλφε, ή κόρη μας ζή !...

— 'Η κόρη μας ! 'Η κόρη μας !... έκανε ο Ροδόλφος.

— Ναί, ή κόρη μας ζή... σου λέω...

Τά λόγια αυτά, ο τόνος με τον όποιο τά πρόφερε ή Σάρρα, έκαναν στον Ροδόλφο ευθυτάτη έντύπωση.

— Το παιδί μας ! έκανε πλησιάζοντας με όρμη προς την πολυθρόνα της Σάρρας. Τό παιδί μας ! 'Η κόρη μας !...

— Ναί !... Δεν πέθανε !... 'Εχω άποδείξεις άναμφισβήτητες, ότι ζή !... Ξέρω που βρίσκεται. Αύριο θά τη δής !...

— 'Η κόρη μου !... 'Η κόρη μου !... Ξαναφώναξε ο Ροδόλφος έκστατικός. Είναι ποτέ δυνατόν να ζή ;... 'Οχι !... 'Οχι !... Λές ψέματα !... Μ' άπατάς ! Αυτό είναι άδύνατον !... Πρόκειται για κάποια καινούργια πανουργία σου !... Ξέρω τί μπορείς να κάνης με τη φιλοδοξία σου !... Μαντεύω τό σκοπό σου.

— 'Εχεις δίκηο ! είπε ή Σάρρα. 'Η φιλοδοξία μου είναι άπεραντη... Ναί, λοιπόν... Λίγες ή μέρες πριν να με πληγώσουν, θέλησα να σ' άπατήσω. 'Εψαξα να θρω κάποια κοπέλλα και να σου την παρουσιάσω αντί του παιδιού μας... 'Αλλά ο Θεός θέλησε τη στιγμή που έκανα την άτιμη αυτή συμφωνία... να πληγωθώ θανασίμως...

— Τη στιγμή εκείνη ακριβώς ; έκανε ο Ροδόλφος.

— Ναί... άπάντησε ή Σάρρα. Και ξέρεις ποιά μου έπρότειναν για ν' αντικαταστήση την κόρη μας ;... 'Ακου... Την κόρη μας την ίδια !

— Θεέ μου !... Παραφρόνησις !... Παραληρείς !...

— 'Οχι, Ροδόλφε, δεν παραφρόνησα, ούτε παραμιλώ... Μέσα στη θήκη αυτή, ανάμεσα από διάφορες έπιστολές και μιá εικόνα που θά σε πείσουν για την αλήθεια των όσων σου λέω, θά βρης κι' ένα έγγραφο γεμάτο από τίς κηλίδες του αίματός μου...

— Του αίματός σου ;

— Ναί... 'Η γρηά που μου φανέρωσε ότι ή κόρη μας ζή, καθώς μου ύπαγόρευε την αποκάλυψι της αυτή για να την ύπογράψη κατόπιν... με χτύπησε ξαφνικά με τό μαχαίρι της για να μπόρεση να κλέψη τά κοσμήματά μου...

— Και ποιά ήταν ή γρηά αυτή ;... Πώς ήξερε ότι ή κόρη μας ζή ;

— 'Ηταν ή ίδια στην όποια παρέδωσαν την κόρη μας όταν ήταν ακόμη νήπιο, αφού προηγουμένως μάς ξεγέλασαν εμάς και μάς είπαν πώς πέθανε...

('Ακολουθεί)

Ναί, αυτός είναι ! είπε ο Τόμ.